

tungt paa de rugdyrkende Egne, og det var det, Ministeren brugte de tre sidste Tiendele af sin Tale til ligesom at bekræfte. Ministeren siger nemlig saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse det —: „De virkelig vanskeligt stillede i disse særlig rugproducerende Egne vil altsaa være et Mindretal af danske Ejendomsbesiddere, der har en større Rughøst end deres jævnlige, og det mellemstore Landbrug i disse Egne. Jeg erkender,“ — siger Ministeren —, „at der i disse Egne er vanskelige Forhold til Stede, naar Rugen er deres eneste Korn, og Forholdene for Tilførsler til de langt fra hinanden liggende Ejendomme paa Hedestrækningerne er særdeles vanskelige, men jeg vil vove at paastaa; at for disse Egne har Fodringsforbudet været nok saa stor en Byrde, som Fastsættelsen af Maksimalprisen nu har været.“

Altsaa, den højtærede Minister paastaar, at Fodringsforbudet har været nok saa slemt for disse Egne som Maksimalprisen. Men saa begriber jeg i Virkeligheden ikke den højtærede Ministers Fremgangsmaade. Jeg synes, det er en højst besynderlig Maade at vise sin Kærlighed paa ved først at lave noget, som Ministeren selv paastaar er overordentlig slemt for disse Egne, og saa i Tilgift give dem noget, som ogsaa er slemt. Jeg forstaar det ikke. Jeg kunde fristes til at sige: Det er i hvert Tilfælde for os derude en ulykkelig Kærlighed, Ministeren lider af til disse Egne. Den højtærede Minister udtalte endvidere: „Men disse særegne Forhold i Dele af Jylland kan ikke gøres almengyldige, saaledes som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) søger at gøre dem. Hele Landets Brødforsyning kan ikke bestemmes ved Undtagelsestilfælde; men hele Landet er i Stand til at tage Hensyn til disse Undtagelsestilfælde“. Ja, men det er netop lige akkurat det, vi ønsker og kræver.

Derefter citerede den højtærede Minister min gode Ven og Navnebroder Søren Vestergaard i Tarm. Hvorfor den højtærede Minister begynder med at minde om, at han hører til de Gammelmoderate, ved jeg ikke, for mig har det staaet saadan, at de Forhandlinger, vi nu fører, ingenlunde skulde være af partipolitisk Art, og det agter jeg heller ikke at gøre dem til. Om Ministeren nu har nævnt dette Forhold vedrørende Søren Vestergaard i Tarm, fordi det muligvis paa dette sene Tidspunkt skulde være gaaet op for ham, at de Gammelmoderates Ord var eller i hvert Fald nu er Visdom, eller han har nævnt det for udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at selv

fra en saa umulig Side kan der ogsaa lyde et fornuftigt Ord, det ved jeg ikke. Men jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse atter citere, hvad denne Gaardejer Søren Vestergaard skriver, og som Ministeren, det maa jeg antage, har kunnet tiltræde, siden han var saa ivrig efter at citere det. „Han skriver blandt andet, at man ikke maa se paa Sagen alene fra et rugproducerende, men ogsaa fra et brødforbrugende Standpunkt. Han siger, at der er andre Fødemidler, som er steget i samme Forhold som Rugen, men man maa huske paa, at i de mange Hjem er Brødet Grundlaget for Ernæringen, og under de for Tiden saa ekstraordinære Forhold maa det ikke alene være en Ret, men ogsaa en Pligt for Staten at medvirke til, at Brødet, der ikke som saa meget andet kan undværes, kan fremskaffes til en nogenlunde rimelig Pris, og han skriver, at en Pris af omtrent 20 Kr. for Rug vel nok giver saa dyrt Brød, som vi kan overkomme, og han siger, at det er ikke Hovedsagen, om Rugen koster et Par Kroner mere eller mindre. Landbruget i al Almindelighed er vel nok det Erhverv, der har lidt mindst under de ekstraordinære Forhold. Han siger endvidere, at i et saa udpræget Landbrugsland som vort maa det være Landbrugets Opgave at skaffe det nødvendige Brødkorn, og til en rimelig Pris; dertil er intet at sige, han ønsker blot Tabet fordelt ligeligt“. Saaledes citerede Ministeren (*Indenrigsministeren*): Det siger Vestergaard!). Det er rigtig, jeg kan gaa med til, at han ønsker Tabet paa Landbruget fordelt ligeligt, men det er ikke det samme som at sige, at han ønsker Tabet fordelt ligeligt paa Landbruget. Maa jeg gøre opmærksom paa, at der er en Forskel der i Vendingen.

Men netop det, som denne Gaardejer Søren Vestergaard her kræver, og som vi fra vor Side hele Tiden har hævdet, er det, som Ministeren ikke har villet gaa ind paa, og naar Ministeren desuagtet ikke har kunnet undlade at citere netop en Mand, der udtrykkelig fremsætter det, som vi ønsker, kunde jeg fristes til at tro, at den højtærede Minister muligvis havde handlet under Indflydelse af det, man kalder for Tvangsforestillinger. Kærnepunktet i Sagen er nemlig, at dersom Landmændene i de paa-gældende Egne skal afsætte deres Rug til omtrent 17 Kr. — og det vil nok blive omtrent den Pris, de kan vente at faa for den —, skal de give et ret stort Beløb i Bytte f. Eks. for hver Sæk Majs, som de skal have i Stedet for, og det finder vi ikke